

Dosarul nr.3ra-118/2022
2-20047042-01-3ra-10022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (I. Secrieru-Coșleț)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, Gr. Dașchevici, V. Negru)

DECIZIE

05 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Aliona Miron

examinând recursul depus de Veaceslav Jimbea,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea
actului administrativ,

împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
admis apelul depus de Autoritatea Națională de Integritate, a fost casată hotărârea din 10
noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o decizie nouă prin
care a fost respinsă acțiunea înaintată de Veaceslav Jimbea, ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 05 mai 2020, Veaceslav Jimbea a depus cerere de chemare în judecată în
contencios administrativ împotriva Autorității Naționale de Integritate solicitând anularea
Actului de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020, întocmit de către inspectorul de
integritate Alina Munteanu din cadrul Inspectoratului de Integritate al Autorității
Naționale de Integritate, ca fiind ilegal (f.d.2-5).

În susținerea acțiunii, a indicat că, la 01 aprilie 2020, prin intermediul oficiului
poștal, a primit actul de constatare nr.53/14, întocmit la data de 27 martie 2020 de către
inspectorul de integritate Alina Munteanu, din cadrul Inspectoratului de Integritate al
Autorității Naționale de Integritate.

Menționează că, după analiza actului de constatare nr.53/14, întocmit la 27 martie
2020, a constatat că, acesta este ilegal și neîntemeiat, motiv din care a înaintat prezenta
cerere solicitând declararea nulității acestuia, din următoarele considerente.

Precizează că, prin actul de constatare nr.53/14 emis la data de 27 martie 2020 s-a
constatat că, reclamantul s-a aflat într-o stare de incompatibilitate în perioada 01

septembrie 2015-03 octombrie 2019, încălcând regimul juridic al incompatibilităților.

În continuare, indică că, actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020, a fost semnat de inspectorul de integritate Alina Munteanu din numele Inspectoratului de Integritate, care este parte integrantă a Aparatului Autorității Naționale de Integritate, în conformitate cu art.8 și art.16 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.9 din 08 februarie 2018 privind aprobarea structurii și a efectivului-limită ale Autorității Naționale de Integritate.

Astfel, rezultă că, actul de constatare a fost emis de o structură internă (fără personalitate juridică) a Inspectoratului de Integritate în numele ultimei și semnată de angajatul acesteia, în pofida faptului că, funcțiile de exercitare a controlului averii și intereselor personale, controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese îi revine Autorității Naționale de Integritate după cum prevede art.5-6 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

Mai mult decât atât, relevă că, în conformitate cu art.7, alin.(2), lit.a) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016, Autoritatea Națională de Integritate constată încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

În consecință, indică că, actul de constatare se întocmește de inspectorul de integritate, conform art.19 lit.g) din Legea nr.132, însă se emite din numele Autorității Naționale de Integritate și se semnează de conducerea ei (președinte, vicepreședinte).

În acest context, menționează că, nu trebuie confundată sintagma de „întocmire” cu sintagma „emitere, semnare”, care dispun de o încărcătură semantică distinctă și nu urmează a fi confundate.

În concluzie, consideră că, actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 este emis cu încălcarea normelor legale și este susceptibil anulării integrale.

În continuare, menționează că, inspectorul de integritate Alina Munteanu din cadrul Inspectoratului de Integritate al Autorității Naționale de Integritate, prin actul de constatare a constatat că, în perioada 01 septembrie 2015-03 octombrie 2019, reclamantul având statutul de funcționar public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a desfășurat simultan o activitate remunerată în cadrul unei autorități publice, în cadrul Consiliului raional Fălești, ceea ce a fost calificat ca situație de incompatibilitate, pe care nu a soluționat-o, fapt pentru care s-a dispus decăderea din dreptul de a mai exercita funcții publice sau funcții de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 ani.

Afirmă că, temei juridic la emiterea actului de constatare nr.53/14, s-a invocat prevederile art.art.19, 35-38, 40 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și art.23, alin.(3), (6)-(8) din Legea nr.133 din 17 iunie 2016 cu privire la declararea averii și intereselor personale.

În acest sens, menționează reclamantul că, Legea nr.132 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Legea nr.133 cu privire la declararea averii și intereselor personale, au fost adoptate la data de 17 iunie 2016, iar din momentul intrării în vigoare a acestor legi, a fost abrogată Legea cu privire la conflictul de interese (01 august 2016).

Astfel, indică că, în condițiile prevăzute la art.23, alin.(6)-8) din Legea nr.133 din 17 iunie 2016 cu privire la declararea averii și intereselor personale, se constată că, Autoritatea Națională de Integritate, la acest capitol și-a depășit competențele stabilite de lege. Or, art.25/1 din Legea nr.16 din 15 februarie 2008 cu privire la conflictul de interese, determină cert și clar că, sancțiunea complementară putea fi aplicată doar de către instanța de judecată, în lege nefiind înserate careva competențe atribuite organului de integritate, în vederea dispunerii de a ocupa funcții publice față de persoanele care au încălcat regimul juridic al conflictului de interese.

Menționează reclamantul că, competența de aplicare a sancțiunii privind interdicția de a ocupa o funcție publică sau o funcție cu demnitate publică, au fost atribuite Autorității Naționale de Integritate prin Legea nr.133 din 17 iunie 2016, care pot fi aplicate la perioade de după adoptarea legii, nu și la date anterioare.

Indică că, legea în sensul dat nu are efect retroactiv, iar decăderea din dreptul de a mai exercita funcții publice sau funcții de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 ani, pentru faptul că, având statutul de funcționar public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în perioada 01 septembrie 2015-03 octombrie 2019 a desfășurat simultan o activitate remunerată în cadrul unei autorități publice în cadrul Consiliului raional Fălești, este contrară legii.

Consideră reclamantul în acest sens că, nu a admis nici o încălcare a regimului juridic al incompatibilităților, deoarece, exercitarea concomitentă a funcției de consilier în cadrul Consiliului raional Fălești și de conducere în cadrul Secției Situații Excepționale Fălești, nu cade sub incidența situațiilor de incompatibilitate stabilite de lege.

Astfel, indică că, mandatul de consilier raional nu este incompatibil cu activitatea de Șef a Secției Situații Excepționale Fălești, deoarece reieșind din Legea nr.263 din 16.11.2012 privind interpretarea art.7, alin.(1), lit.c) din Legea nr.768-XIV din 02.02.2000 privind statutul alesului local, publicată în Monitorul Oficial nr.254-262 din 14 decembrie 2013, pronunțată prin decretul Președintelui Republicii Moldova, nr.401-VII din 10.12.2012, lit.c) se aplică funcționarilor publici și angajaților din subdiviziunile autorităților administrației publice locale de același nivel și din aceiași unitate administrativ teritorială.

În continuare, menționează reclamantul că, trecând litigiul dedus judecății prin lumina triplului test (principiul proporționalității), care deși nu este specificat expres în textul Convenției Europene pentru Drepturile Omului, este totuși aplicat de Curte, și se atestă că, ingerința în drepturile sale a fost prevăzută de lege, protejează un scop legitim și este necesară într-o societate democratică, însă măsura aplicată de autoritatea publică (eliberarea din funcție și interdicția de a ocupa funcții publice) este disproporționată și excesivă în raport cu scopul legitim urmărit. Or, punând în balanță interesul suprem al copiilor minori, care sunt întreținuți de către reclamant, în coraport cu interesul public ocrotit de legislația cu privire la declararea averii și a intereselor personale, se atestă că, privarea de dreptul de a mai exercita funcții publice este disproporționată și excesivă în raport cu scopul legitim urmărit.

Astfel, susține că, potrivit art.36 alin.(1) din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, persoana care a fost supusă controlului, poate contesta actul de

constatare în termen de 15 zile de la primirea acestuia în instanța de contencios administrativ.

Respectiv, indică că, scopul legislației administrative, potrivit art.3 al Codului administrativ, constă inclusiv în controlul judecătoresc asupra actului administrativ (decizia litigioasă) în vederea asigurării respectării drepturilor și libertăților prevăzute de lege și ale persoanelor fizice și juridice.

Prin hotărârea din 10 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a anulat actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 a Autorității Naționale de Integritate (f.d.64, 69-82).

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, cu respectarea termenilor prevăzuți de art.232 din Codul administrativ, la 06 decembrie 2020, Autoritatea Națională de Integritate a depus apel nemotivat, ulterior, la 10 martie 2020, prin intermediul oficiului poștal, apelantul Autoritatea Națională de Integritate a depus cererea de apel motivată împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii din 10 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de Veaceslav Jimbea (f.d.85, 96-104).

Prin decizia din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul depus de Autoritatea Națională de Integritate, a fost casată hotărârea din 10 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o decizie nouă prin care a fost respinsă acțiunea înaintată de Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea actului administrativ, ca neîntemeiată (f.d.151, 152-167).

La 06 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Veaceslav Jimbea a depus recurs nemotivat, ulterior, la 31 ianuarie 2022, a depus recurs motivat împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei decizii noi, prin care să fie menținută hotărârea din 10 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani emisă în cauza de contencios administrativ menționată (f.d.169-169 verso, 175-180 verso).

În motivarea recursului a indicat că, consideră decizia instanței de apel pasibilă casării din motivul interpretării eronate a normelor de drept material și procedural, precum și examinării superficiale a circumstanțelor importante ale pricinii, erori comise care au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În susținerea poziției recurentul a reiterat circumstanțele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată.

Totodată, mai notează că, încălcarea esențială a normelor de drept material în prezenta speță constă în aplicarea art.53 alin.(4) din Legea nr.288 din 16 decembrie 2016, privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în vigoare de la 25 mai 2017, pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a legii menționate, adică pentru perioada 01 septembrie 2015-25 mai 2017, or, cum putea să fie soluționat în termen de 30 zile pretinsul conflict de competență dacă Legea nr.288, nu era în vigoare.

Consideră că, Legea nr.288 din 16 decembrie 2016, privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nu prevede obligația ca persoanele care la data intrării în vigoare a legii dețin două funcții, să facă declarație. În condițiile prevăzute la art.23 alin.(6)-(8) din Legea nr.133 din 17 iunie 2016 cu privire la

declararea averii și intereselor personale consideră că Autoritatea Națională de Integritate, la acest capitol și-a depășit competențele stabilite de lege.

În acest context indică că, prevederile art.25/1 din Legea nr.16 din 15 februarie 2008 cu privire la conflictul de interese, determina cert și clar că, sancțiunea complementară putea fi aplicată doar de către instanța de judecată, în lege nefiind inserate careva competențe atribuite organului de integritate, în vederea dispunerii de a ocupa funcții publice față de persoanele care au încălcat regimul juridic al conflictului de interese. Astfel, consideră că, competența de aplicare a sancțiunii, privind interdicția de a ocupa o funcție publică sau o funcție cu demnitate publică, au fost atribuite Autorității Naționale de Integritate prin Legea nr.133 din 17 iunie 2016, care poate fi aplicată perioadelor de după adoptarea legii, nu și perioadelor anterioare.

În acest context indică că, legea în sensul dat nu are efect retroactiv, iar decăderea din dreptul de a mai exercita funcții publice sau funcții de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 ani, pentru faptul că având statutul de funcționar public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în perioada 01 septembrie 2015-03 octombrie 2019 a desfășurat simultan o activitate remunerată în cadrul unei autorități publice, în cadrul Consiliului raional Fălești, este contrară legii.

O altă încălcare a normelor de drept, care are un caracter esențial, reprezintă semnarea actului de constatare de către Inspectorul de Integritate fără împuterniciri din partea Autorității Naționale de Integritate, or, abia prin modificările operate la Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, în redacția LP130 din 07.10.21, M0264-65/29.10.21 art.332, în vigoare la 29.10.21 Inspectorul de integritate emite acte de constatare în condițiile legii.

În coraport cu legislația în vigoare ce governa raportul juridic litigios la data emiterii actului de constatare, consideră că concluzia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată. Mai notează că, din materialele cauzei se constată cu certitudine că, Actul de constatare a fost emis de o structură internă (fără personalitate juridică) a Inspectoratului de Integritate în numele ultimei și semnată de angajatul acesteia, în pofida faptului că funcțiile de exercitare a controlului averii și intereselor personale, controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese îi revenea Autorității Naționale de Integritate după cum prevedea art.5-6 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

Cu referire la prevederile art.7 alin.(2) lit.a) din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, menționează că, anume Autoritatea Națională de Integritate, ca instituție constată încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

În opinia recurentului, Actul de constatare într-adevăr se întocmea de inspectorul de integritate (art.19 lit.g) din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate), însă trebuia să fie emis din numele Autorității Naționale de Integritate și să fie semnat de conducerea ei (președinte, vicepreședinte). În acest context, evidențiază faptul că, sintagma „întocmire” este distinctă de sintagma „emitere, semnare” și acesteia dispun și de o încărcătură semantică diferită, care nu urmează a fi confundate.

Faptul că, la 27 martie 2020, când a fost întocmit actul de constatare nr.53/14, inspectorul de integritate nu era în drept de a emite și semna acte de constatare se confirmă

prin aceea că, acest drept a fost atribuit prin modificările operate la Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, în redacția LP130 din 07.10.21, M0264-265/29.10.21 art.332, în vigoare la 29 octombrie 21, însă instanța de apel nu a ținut cont de aceste prevederi legale și eronat a dispus admiterea apelului și respingerea cererii de chemare în judecată.

Totodată, în speța dată nu există un act administrativ privind împuternicirea Inspectoratului de Integritate de a semna Actul de constatare în numele Autorității Naționale de Integritate.

A reiterat că, procedura administrativă efectuată de autoritatea intimată a fost efectuată cu încălcarea procedurii stabilite de Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Codul administrativ, fapt ce, în opinia recurentului, urmează a fi apreciat ca un viciu procesual, or legea într-o manieră clară prevede expres necesitatea respectării procedurii de examinare, care la caz nu a fost respectată, iar omisiunile nu sunt imputabile recurentului.

Mai notează că, în instanța de apel avocatul Iuri Frecăuțanu a argumentat că, aplicarea art.53 alin.(4) din Legea nr.288, pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a acestei legii, constituie o încălcare gravă care duce la anularea Actului de constatare a Autorității Naționale de Integritate nr.53/14 din 27 martie 2020”, astfel, instanța de apel urma în mod obligatoriu să se pronunțe asupra acestui argument.

Astfel, abținerea instanței de apel de la furnizarea unui răspuns explicit la argumentul că, Legea nr.288 nu poate fi aplicată pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a acesteia, constituie o încălcare a art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, deoarece nu i-a fost acordată posibilitatea de a ști dacă argumentele invocate au fost neglijate sau respinse, motivele respingerii acestora, fiind astfel lăsată într-o stare de incertitudine și creată impresia că nu a fost auzit.

Totodată, recurentul mai opinează că, în decizia instanței de apel nu se regăsește niciun motiv pentru a pune la îndoială opinia instanței de apel, considerente din care apreciază că, instanța de apel a omis să satisfacă standardele procedurale relevante referitoare la conținutul actului judecătoresc, examinând cauza cu încălcarea normelor de drept procedural.

Conform art.244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art.245 alin.(1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 09 noiembrie 2021 (f.d.151, 152-167).

Materialele cauzei atestă că, la 12 noiembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Curtea de Apel Chișinău a notificat recurentului dispozitivul deciziei recurate (f.d.168).

La 06 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Veaceslav Jimbea a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei decizii noi, prin care să fie menținută hotărârea din 10 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani emisă în cauza de contencios administrativ menționată (f.d.169-170 verso).

Materialele cauzei atestă că, la 13 ianuarie 2022 recurentul Veaceslav Jimbea a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr.DS8005855580AS, anexat la materialele cauzei (f.d.174).

La 31 ianuarie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Veaceslav Jimbea a depus recurs motivat împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.175-180 verso).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că, cererea de recurs a fost depusă cu respectarea termenului prevăzut de art.245 din Codul administrativ.

La 11 februarie 2022, în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs, într-un termen rezonabil, Curtea Supremă de Justiție, prin intermediul oficiului poștal, a expediat în adresa intimă Autoritatea Națională de Integritate copia recursului motivat depus de Veaceslav Jimbea, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței (f.d.184).

La 15 martie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Autoritatea Națională de Integritate a expediat referința la cererea de recurs depusă de Veaceslav Jimbea împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând respingerea cererii de recurs și menținerea deciziei instanței de apel (f.d.186-192).

În susținerea referinței intimată Autoritatea Națională de Integritate a reiterat circumstanțele de fapt invocate pe parcursul examinării cauzei de instanțele ierarhic inferioare.

Totodată, a mai menționat că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, considerente din care solicită respingerea recursului depus de Veaceslav Jimbea și menținerea deciziei Curții de Apel.

La 26 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Veaceslav Jimbea copia referinței depuse de Autoritatea Națională de Integritate, pentru informare (f.d.195).

Prin încheierea din 04 mai 2022 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Veaceslav Jimbea împotriva deciziei din 09 noiembrie 2022 a fost numit pentru examinare în complet din cinci judecători.

În conformitate cu prevederile art.247 Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a considerat inoportun de a cita participanții la proces pentru a se

pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului, au fost expuse cu suficientă claritate, părților fiindu-le create condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, iar întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, părțile au avut posibilitatea de depunere a referinței.

Aici, se impune a învedera că, examinarea cauzei în ordine de recurs în lipsa participanților la proces, nu poate fi calificată ca o limitare a dreptului de apărare și dreptului de acces la justiție, în condițiile în care participanții la proces beneficiază de un ansamblu de pârghii legale întru realizarea drepturilor sale.

Verificând argumentele invocate în recurs, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide necesar de a admite recursul, a casa integral decizia din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată, din următoarele motive.

Conform art.248 alin.(1) lit.d) din Codul administrativ, examinînd recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă decizie de casare integrală a deciziei instanței de apel și restituie cauza instanței de apel dacă, în baza limitelor stabilite de lege ale examinării recursului, nu poate adopta o soluție finală în acest caz.

În conformitate cu prevederile art.194 alin.(2) coroborat cu prevederile art.21 și art.36 din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

În corespundere cu art.21 alin.(1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

În corespundere cu art.22 alin.(1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu.

Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

La fel, aplicabile sunt și prevederile art.244 alin.(2) coroborate cu art.231 alin.(2) din Codul administrativ, conform cărora pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap.III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva. Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap.II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

În sensul art.219 alin.(1) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Prin prisma alin.(2) și (3) al aceluiași articol, instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la

proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Recapitulând esența litigiului în scopul verificării aplicării corecte a dreptului material și procedural, instanța de recurs reține următoarea stare de fapt.

Din cumulul probatoriu administrat speței, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că, la 05 mai 2020, Veaceslav Jimbea a depus cerere de chemare în judecată în contencios administrativ împotriva Autorității Naționale de Integritate solicitând anularea Actului de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020, întocmit de către inspectorul de integritate Alina Munteanu din cadrul Inspectoratului de Integritate al Autorității Naționale de Integritate, ca fiind ilegal.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, prin hotărârea din 10 noiembrie 2020, a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea actului administrativ și a anulat Actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 a Autorității Naționale de Integritate.

Instanța de fond a reținut buna-credință a reclamantului Veaceslav Jimbea la executarea obligației legale de declarare a averii și intereselor personale fără a camufla funcția de consilier exercitată în cadrul Consiliului raional Fălești și funcția de conducere în cadrul Secției Situații Excepționale Fălești, fapt confirmat prin „Declarația de avere și interese personale”, declarând și venitul obținut urmare a exercitării funcției respective.

Prima instanță a mai punctat că, de către reclamant nu a fost admisă nici o încălcare a regimului juridic al incompatibilităților, iar cazul lui Veaceslav Jimbea nu cade sub incidența situațiilor de incompatibilitate stabilite de lege.

În continuare, instanța a reținut că, actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 este semnat de inspectorul de integritate Alina Munteanu din numele Inspectoratului de Integritate care este parte integrantă a Aparatului Autorității Naționale de Integritate în conformitate cu art.8 din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.9 din 08 februarie 2018 privind aprobarea structurii și a efectivului-limită ale Autorității Naționale de Integritate.

În acest context a notat că, actul de constatare a fost emis de o structură internă (fără personalitate juridică) a Inspectoratului de Integritate în numele ultimei și semnată de angajatul acesteia, în pofida faptului că funcțiile de exercitare a controlului averii și intereselor personale, controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor îi revine Autorității Naționale de Integritate în temeiul dispozițiilor art. 5, 6 Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

În aceasta ordine de idei, instanța de fond a constatat că, actul de constatare a Autorității Naționale de Integritate nr.53/14 din 27 martie 2020 este neîntemeiat.

La rândul său, instanța de apel verificând legalitatea hotărârii primei instanțe, prin decizia din 09 noiembrie 2021 a ajuns la concluzia că, hotărârea instanței de fond este neîntemeiată, punctând în acest sens că, a fost adoptată cu aprecierea eronată a probelor administrate și aplicarea eronată a normelor de drept material.

Instanța de apel a constatat că, Veaceslav Jimbea în perioada supusă controlului a deținut calitatea de funcționar public cu statut special, iar potrivit datelor prezentate de către Comisia Electorală Centrală, mandatul consilierului Veaceslav Jimbea nu a încetat înainte de termen, dar a durat până la data de expirare a mandatului Consiliului raional Fălești, 15 noiembrie 2019, cu remunerarea acestuia în sumă de 31 825.66 lei, pentru perioada de 01 septembrie 2015-03 octombrie 2019.

Astfel, instanța ierarhic inferioară a constatat că, în perioada de 01 septembrie 2015 - 03 octombrie 2019, Veaceslav Jimbea deținând funcții publice cu statut special a desfășurat suplimentar activitate remunerată în cadrul Consiliului raional Fălești, astfel aflându-se într-o stare de incompatibilitate.

În această ordine de idei, instanța ierarhic inferioară a concluzionat că, Veaceslav Jimbea nu s-a conformat dispozițiilor art.53 alin.(4) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Referitor la argumentul invocat de intimat și reținut de instanța de fond, instanța de apel a reținut că, art.7 alin.(1) din Legea nr.768 din 02.02.2000 privind statutul alesului local, prevede că, mandatul alesului local este incompatibil cu: a) exercitarea altei funcții de demnitate publică; b) calitatea de funcționar public în oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat; c) calitatea de funcționar public, de angajat în subdiviziunile autorităților administrației publice locale (aparatură prezidențială raională, primărie, primărie și preturile municipiului Chișinău, direcții, secții și alte subdiviziuni), inclusiv ale Adunării Populare a Găgăuziei și ale Comitetului executiv a Găgăuziei; d) calitatea de șef, de șef adjunct (inclusiv interimatul acestor funcții) în structurile subordonate autorităților publice locale (instituții publice, servicii, întreprinderi municipale); e) alte cazuri stabilite prin lege, inclusiv cele prevăzute la art.84 al Legii nr.436-XV din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală.

În acest context, instanța de apel a notat că, alte cazuri stabilite prin lege, constituie normele prevăzute de Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Astfel, intimatul Veaceslav Jimbea trebuia să dețină un comportament responsabil, astfel admisibil pentru un subiect al declarării și anume, Veaceslav Jimbea a avut obligația de a soluționa starea de incompatibilitate, ceea ce nu a făcut-o în termenul prevăzut de lege, manifestată prin exercitarea simultană a funcției publice cu statut special Șef al Secției situației Excepționale Fălești a DSE mun. Bălți al SPCSE al MAI din 01 septembrie 2015-25 mai 2017 în coraport cu deținerea mandatului de consilier în cadrul Consiliului raional Fălești. Astfel, a încălcat prevederile normelor materiale prevăzute de art.4 alin.(2) din Legea nr.158/2008, ce stipulează că prevederile prezentei legi se aplică funcționarilor publici cu statut special (colaboratorilor serviciului diplomatic, serviciului vamal, ai organelor apărării, de prevenire și combatere a corupției, securității naționale și ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege) în partea care nu este reglementată prin legi speciale.

Totodată, instanța de apel a mai reținut că, o altă incompatibilitate se atestă din data de 25 mai 2017-30 octombrie 2019 (o perioadă în care a deținut mai multe funcții succesive) - deținerea funcției publice cu statut special Șef al Secției situației Excepționale Fălești a DSE mun. Bălți al SPCSE al MAI în coraport cu deținerea

mandatului de consilier al Consiliul raional Fălești (25 mai 2017-31 martie 2019), - funcția de ofițer superior al Serviciului Apărarea împotriva incendiilor al SSI Glodeni al DSE mun. Bălți al IGSU în coraport cu deținerea mandatului de consilier al Consiliului raional Fălești (01 aprilie 2019-13 iunie 2019), precum și funcția de ofițer principal al Serviciului Prevenție al SSE Sângerei al DSE mun. Bălți IGSU în coraport cu deținerea mandatului de consilier al Consiliul raional Fălești (14 iunie 2019-03 octombrie 2019), starea de incompatibilitate continuă din normele materiale prevăzute de Legea nr.288/2016.

Astfel, Veaceslav Jimbea consecutiv - nu a întreprins careva acțiuni prescrise de lege, iar în termenul corespunzător de 30 zile din momentul apariției stării de incompatibilitate, nu a efectuat acțiunile necesare pentru a înlătura starea de incompatibilitate, nici sub prescripția normelor materiale cu caracter special, dar nici sub prescripția normelor materiale cu caracter general.

În consecutivitatea circumstanțelor stabilite, Completul Judiciar al instanței de apel a constatat că, la emiterea actului contestat în pricină – actul de constatare nr.53/14 din data de 27 martie 2020, inspectorul de integritate al Inspectoratului de Integritate a Autorității Naționale de Integritate – Alina Munteanu și-a exercitat dreptul său discreționar în limitele legii.

Efectuând controlul judiciar al deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs ridică o problemă de drept procedural în ceea ce privește soluționarea de către instanța de apel a litigiului, care nu a elucidat toate circumstanțele importante a cauzei, s-a abținut de a răspunde la toate întrebările (argumentele) ridicate în fața sa, fapt prin ce a încălcat normele de drept procedural și a emis o hotărâre nemotivată.

La fel, instanța de recurs relevă că, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

În aceeași ordine de idei, potrivit jurisprudenței stabilite, CEDO a învederat că unul din principiile legate de administrarea corectă a justiției se referă la hotărârile instanțelor de judecată, care ar trebui să explice în mod adecvat raționamentele pe care se bazează. Măsura în care se aplică această obligație de motivare poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie determinată în funcție de circumstanțele cauzei (a se vedea *Moreira Ferreira*, ibidem, parag. 84; *Orlen Lietuva LTD. vs Lituania*, 29 ianuarie 2019, parag. 82).

Procedând la examinarea fondului recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție învederează că, exigența motivării hotărârii judecătorești este o garanție a caracterului echitabil al procedurii și împotriva arbitrariului instanței de judecată. În acest caz, instanța de apel are obligația de a indica motivele raționamentelor sale și să facă referire la legea guvernantă a speței.

Pe baza acestei analize juridice, instanța de apel trebuie să tragă concluziile de rigoare în urma examinării cererilor de apel. Etapele menționate trebuie să fie consecutive și să se afle într-o strânsă legătură logică, ceea ce consolidează ipoteza că soluția finală a instanței de judecată urmează să rezulte din partea motivată a hotărârii judecătorești.

Aici, instanța de recurs notează că, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a constatat în mod frecvent încălcări ale articolului 6 parag. 1 din Convenție, în special, în cauzele care ridicau probleme cu privire la motivarea hotărârilor judecătorești (a se vedea *Fomin vs Moldova*, 11 octombrie 2011, parag. 31 și 34; *Mitrofan vs Moldova*, 15 ianuarie 2013, parag. 54; *Lebedinschi vs Moldova*, 16 iunie 2015, parag. 31, 36; *Nichifor vs Moldova*, 20 septembrie 2016, parag. 30). Astfel, constatările de mai sus, în sine, ar putea fi o bază temeinică pentru stabilirea încălcării articolului 6 din CEDO.

La acest capitol, instanța de recurs urmează să verifice dacă instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au expus asupra tuturor pretențiilor invocate, asupra tuturor argumentelor înaintate și dacă au stabilit toate circumstanțele care au importanță pentru justa soluționare a litigiului.

Așa fiind, prin decizia instanței de apel s-a respins acțiunea formulată de Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate prin care a solicitat anularea Actului de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020, întocmit de către inspectorul de integritate Alina Munteanu din cadrul Inspectoratului de Integritate al Autorității Naționale de Integritate.

Colegiul lărgit al instanței de recurs reține din conținutul cererii de chemare în judecată că, Veaceslav Jimbea în justificarea pretențiilor a invocat argumentul precum că, Actul de constatare contestat a fost semnat de către inspectorul de integritate Alina Munteanu din numele Inspectoratului de Integritate, care este parte integrantă a Aparatului Autorității Naționale de Integritate, prin urmare consideră că acesta a fost emis cu încălcarea normelor legale și este susceptibil anulării integrale.

Colegiul lărgit al instanței de recurs relevă că acest argument a fost reținut și de instanța de fond în consolidarea soluției de admitere a pretențiilor formulate de Veaceslav Jimbea în cauza de contencios administrativ dedusă judecării.

În conformitate cu art.5 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, Autoritatea asigură integritatea în exercitarea funcției publice sau funcției de demnitate publică și prevenirea corupției prin realizarea controlului averii și al intereselor personale și privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

Iar în conformitate cu art.6 lit.b) din Legea pre citată, în vederea realizării misiunii sale, Autoritatea are următoarele funcții: exercitarea controlului privind respectarea

regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

În conformitate cu art.7 alin.(2) lit.a) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate (în vigoare la data emiterii actului contestat), Autoritatea Națională de Integritate constată încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

Potrivit prevederilor art.16 alin.(1) din Legea pre citată (în vigoare la data emiterii actului contestat), Aparatul Autorității este compus din inspectori de integritate, funcționari publici și personal contractual.

Totodată, din conținutul art.17 alin.(1) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data emiterii actului contestat), Inspectorul de integritate este persoana angajată în această funcție prin concurs și care este responsabil de efectuarea controlului averii și al intereselor personale, privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, iar potrivit art.19 lit.g) din Legea pre citată, inspectorii de integritate întocmesc acte de constatare în condițiile legii.

Reieșind din conținutul art.37 alin.(1) din Legea enunțată mai sus, după repartizarea aleatorie a sesizării de efectuare a controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, inspectorul de integritate va dispune începerea controlului.

Iar potrivit prevederilor art.38 alin.(1) din Legea pre citată, în urma controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, inspectorul de integritate emite un act de constatare în cazul în care stabilește că: a) persoana supusă controlului nu a declarat și nu a soluționat conflictul de interese sau a emis/adoptat un act administrativ, sau a încheiat direct ori prin intermediul unei persoane terțe un act juridic, sau a luat personal o decizie ori a participat la luarea unei decizii cu încălcarea dispozițiilor legale privind conflictul de interese; b) persoana supusă controlului s-a aflat ori se află în stare de incompatibilitate; c) persoana supusă controlului a încălcat restricțiile prevăzute de lege.

La fel, și prevederile art.121 alin.(1) Cod administrativ, explică că, semnarea actului administrativ individual se face de conducătorul autorității publice sau de către persoana împuternicită de acesta, dacă legea nu prevede altfel.

Efectuând controlul judiciar al deciziei instanței de apel, colegiul lărgit al instanței de recurs relevă că, instanța ierarhic inferioară s-a abținut de a răspunde la argumentul menționat mai sus, invocat de reclamantul/intimatul Veaceslav Jimbea, prin intermediul avocatului Iuri Frecăuțanu. Astfel, instanța ierarhic inferioară a omis să se expună vis-a-vis de procedura emiterii Actului de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 prin prisma Legii cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

Din conținutul materialelor cauzei colegiul lărgit la instanței de recurs mai reține că Veaceslav Jimbea a mai invocat că procedura de examinare a sesizării, în temeiul căreia a fost emis actul contestat de Veaceslav Jimbea, a fost efectuată cu încălcarea termenilor stipulați de art.60 din Codul administrativ, însă, atât instanța de fond cât și instanța de apel au omis să aducă un răspuns argumentului invocat (f.d.56-60).

Potrivit art.2 alin.(1)-(2) din Codul administrativ, în conformitate cu care, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile

administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ. Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

Sub acest aspect urmează a fi reținute prevederile art.5 alin.(2) și (3) din Legea nr.100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative, potrivit căruia normele juridice generale sunt aplicabile fie tuturor raporturilor sociale sau subiecților de drept, fie unor categorii de raporturi sau de subiecți, fără a-și pierde caracterul de generalitate. Normele juridice speciale sunt aplicabile în exclusivitate anumitor categorii de raporturi sociale sau subiecți strict determinați. În caz de divergență între o normă generală și o normă specială, care se conțin în acte normative de același nivel, se aplică norma specială.

Totodată, din conținutul cererii de chemare în judecată precum și din recursul depus de Veaceslav Jimbea, colegiul lărgit al instanței de recurs a reținut că, acesta a indicat că, Actul de constatare nr.53/14 din 27 martie 2020 a fost emis în temeiul art.art.19, 35-38, 40 din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și art.23, alin.(3), (6)-(8) din Legea nr.133 din 17 iunie 2016 cu privire la declararea averii și intereselor personale.

În acest sens, a menționat că, Legea nr.132 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Legea nr.133 cu privire la declararea averii și intereselor personale, au fost adoptate la data de 17 iunie 2016, iar din momentul intrării în vigoare a acestor legi, a fost abrogată Legea cu privire la conflictul de interese, astfel consideră că, Autoritatea Națională de Integritate, la acest capitol și-a depășit competențele stabilite de lege, invocând în acest sens art.25/1 din Legea nr.16 din 15.02.2008 cu privire la conflictul de interese.

Analizând, sub acest aspect, decizia instanței de apel contestată cu recurs de Veaceslav Jimbea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că, instanța ierarhic inferioară s-a abținut de a aduce un răspuns conform rigorilor argumentelor invocate de Veceslav Jimbea, or, ultimul a invocat argumentele menționate mai sus atât în conținutul cererii de chemare în judecată cât și pe parcursul examinării cauzei în instanța ierarhic inferioară, iar ulterior și în conținutul recursului dedus judecătii.

Astfel, având în vedere cele enunțate, colegiul lărgit al instanței de recurs conchide că instanța de apel nu a da o apreciere multiaspectuală, completă, nepărtinitoare tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, motiv din care a emis o decizie cu o soluție pripită.

Aici, colegiul lărgit al instanței de recurs notează că, potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor

procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate.

Colegiul menționează că, art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor pricinii.

Distinct justificărilor expuse supra, instanța de recurs învederează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care statuează că, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Van den Hurk împotriva Olandei* din 19 aprilie 1994, paragraful 61). Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Helle împotriva Finlandei* din 19 februarie 1997, paragraful 60). La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlandei*). În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 § 1 din CEDO (*Hiro Balani vs. Spania*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, corectarea erorilor instanței de apel la judecarea cauzei în ordine de recurs nu este posibilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul depus de Veaceslav Jimbea, de a casa decizia din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, emisă în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea actului administrativ, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Ținând cont de rolul specific al instanței de recurs și de preeminența dreptului, este imperios, ca la reexaminarea cauzei în ordine de apel, să fie remediate neajunsurile procedurii inițiale (a se vedea cauzele *Baka vs Ungaria* (Marea Cameră), 23 iunie 2016, parag. 117; *Zubac vs Croația* (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 123 – 125).

Astfel, cauza de contencios administrativ urmează a fi judecată în întregime în cadrul unor proceduri noi, în cadrul căreia instanța de apel va avea sarcina de a stabili o legătură clară între faptele cauzei, dispozițiile legale aplicabile și concluziile la care a ajuns. În funcție de rezultatul aprecierii juridice, instanța de apel va trebui să constate temeinicia

sau netemeinicieii acțiunii înaintate de Veaceslav Jimbea (a se vedea, spre exemplu, importanța rejudecării cauzei de către instanțele ierarhic inferioare în baza considerentelor unei instanțe de recurs, Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Dimitar Yordanov vs Bulgaria, 6 septembrie 2018, parag. 52 – 53).

Reieșind din cele expuse, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând cauza, să emită o decizie legală și întemeiată.

În conformitate cu prevederile art. art.247, 248 alin.(1) lit.d) și alin.(2) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul depus de Veaceslav Jimbea.

Se casează integral decizia din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, emisă în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Jimbea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea actului administrativ, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Aliona Miron